

ἐκάθησε κατὰ γῆς καὶ μοι εἶπε διὰ βλέμματός τοῦ ὁποῖον τὴν βυθύτητα οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ :

« Γνωρίζετε, Μάξιμ, τὴν ὑλικὴν διαφορὰν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξύ τῶν δύο καταστάσεων ἃς διήλθεν ὁ δυστυχὴς σας φίλος ;

» Προτοῦ ὁ ἴδιος ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἤγειρε τὴν μικρὰν τοῦ χεῖρα καὶ τὰ δάκρυα κατέρρευσαν ἐπὶ τοῦ μύστακός του — τὰ πάντα εἶχεν ἐπιχειρήσει πρὸς αὐξήσει τοῦ μύστακός του, ἀλλ' οἱ πόθοι τῶν θνητῶν πέπτωται νὰ μὴ πληρῶνται πάντοτε.

« Ἡ διαφορὰ εἶνε ἡ ἐξῆς : « Ὅταν ἤμην ἐκτός τῆς κοινωνίας, ἐπληρωμένη πολὺ γλίσχρως διὰ τὰ ἐπιδεικνύω ἑμαυτόν. Ὅταν εἰσῆλθον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐπληρῶνον ἀκριβὲς διὰ τὰ ἐπιδεικνύω ἑμαυτόν. Προτιμῶ τώρα τὴν πρώτην τῶν καταστάσεων τούτων, καὶ ἂν ἔτι δὲν μ' ἐπίειξεν εἰς αὐτὸ ἡ ἀνάγκη. Ἀναγγεilaté με αὐρίον διὰ τῆς σάλπιγγος, ὡς καὶ ἄλλοτε.

» Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὰς τάξεις μας καὶ τόσον ἐφαίνετο εὐχαριστημένος, ὡς ἂν μὴ εἶχεν οὐδέποτε ἀπομακρυνθῇ ἡμῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄργανον τῆς Βαρβαρίας δὲν τῷ προέλεγε πλέον τίποτε περὶ τῆς τύχης του. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο σφοδρότερος. Αἱ περὶ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κοινῶ γυναικίου τοῦ ἦσαν λαμπραὶ, ἐκπληττουσai, ἐπιδύλλουσai : ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐπίσης ὁσμῆραι καθίστατο χονδροτέρα ἐφ' ὅσον ἐπηύξανε ἡ σοφία του.

», Τὰ πράγματα ἔδεικνον κάλλιστα ἐπὶ ἐννέα ἐβδομάδας. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ δικτηρίου τούτου ἡ κεφαλὴ τοῦ ἦτο ἀξιοθεάσας. Ἐσπέραν τινα, ἀποῦ καὶ ἡ τελευταία ὁμάς τῶν θεατῶν ἐξῆλθεν αἱ δὲ θύραι ἐκλείσθησαν, ὁ κ. Χόπς ἐξέφραξε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀκούσῃ ὀλίγον μουσικὴν.

», — Κύριε Χόπς, τῷ εἶπον (πάντοτε τὸν ἀπεκάλουν κ ὕ ρ ι ο ν' ἄλλοι κατεχρῶντο ἴσως αὐτοῦ, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ), κύριε Χόπς, εἰσθε βέβαιος ὅτι ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ὑμῶν κατὰστασις σᾶς ἐπιτρέπει νὰ καθίστητε ἐπὶ τοῦ ὄργάνου ;

», Ἡ ἀπαντήσις τοῦ ὑπῆρξε :

», — Τοῦτ', ὅταν συναντήσω πάλιν ἐκείνην ἣν γνωρίζετε μετὰ τοῦ Ἰνδου, θὰ τοὺς συγχωρήσω καὶ τοὺς δύο... Ἰδοὺ ἐγὼ !

», Τρέμων ἐκ φόβου ἤρχισα νὰ περιστρέφω τὴν ράβδον τοῦ ὄργάνου, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμενε ἡσυχος ὡς πρόβατον. Ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ἰδέας ὅτι εἶδον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπιπλέον αὐξανόμενης, καὶ ἐξ αὐτοῦ δύνασθε νὰ κρίνῃτε περὶ τῆς διαχύσεως τῶν ιδεῶν του. Ἀποῦ ἤκουσεν ὅλας τὰς στροφάς τοῦ ὄργάνου τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, κατέβη.

», — Τοῦτ', μοι εἶπε μετὰ γαληνίου μειδιάματος, ὁ ἀνθρωπίσκος θὰ κάμῃ τώρα τρεῖς φορὰς τὸν γύρον πρὸ τοῦ ἀποσυρθῇ ἐπισθεν τοῦ παραπετάσματος.,,

», Ὅτε, τὴν ἐπαύριον πρωίαν, ἐζητήσαμεν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, τὸν εὗρομεν ἀπελθόντα εἰς κοινωνίαν καλλιτεχνῶν τῆς ἰδικῆς μου καὶ τῆς τοῦ Πέλλ Μέλ. Ἐκῆδυσσα τὸν κ. Χόπς, ὅσον ἡδυνάμην ἐπισημότερον : ἡ κολοῦθησα καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὴν κηδεῖαν, ὡς ὁ κύριος τοῦ καταστήματος, καὶ τῆς πομπῆς προηγείτο ἡ εἰκὼν ἡ παριστώσα τὸν κ. Χόπς ἐν εἰδει Γεωργίου IV. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἀνωτέρω συμβῆν, τόσον ἡ εἰκία μοι ἐφαίνετο θλιβερά, ὥστε τὴν ἀφῆκα καὶ ἀνέλαβον πάλιν τὸν φερτὸν μου οἰκίσκον.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

υθιστόρημα τοῦ Ζαρού.

(Συνέχεια).

Ἡ κλίνη, σκεπαστὴ ἀνωθεν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου XIII, ὑψοῦτο ἐπὶ βάθρου ἐπεστρωμένον διὰ βελούδου μαύρου, τὰ παραπετάσματά τῆς ἦσαν ἐκ γραμμωτοῦ μεταξωτοῦ κυανοῦ καὶ κιτρίνου — τὸ ἀνωθεν τῆς ἐστίας μέρος ἐκ λίθου, με γλυφὰς παριστώσας ἀνθρ καὶ καρπούς, ἐκοσμεῖτο πρὸς τοῦτοις ὑπὸ τῆς εἰκόνος μιᾶς κυρίας Δεστοῦρ τῆς ἐποχῆς τῆς Βασιλίσσης Μαργαρίτας.

Ἡ εἰκὼν αὕτη, παριστώσα εὐεῖδῃ γυναῖκα, ἦτο συνάμα καὶ ἔργον δεξιῶ καλλιτέχνου, καὶ τούτου ἕνεκα ἐφείσθησαν αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Δεστοῦρ.

Γηραιὰ ἐρμάρια, κάτοπτρα τῆς Βενετίας ἐντὸς τῶν μαύρων καὶ ἀργυροστίκτων αὐτῶν πλαισίων, ἀνάκλιντρα ἐκ μεταξῆς κεντηθέντα ἀπὸ αἰώνων, ἀρχαῖαι ἐπιστρώσεις καλύπτουσai τὰς θύρας, ὅλα ταῦτα ἐνεῖχόν τι τὸ ἐπιβάλλον — οὐδεὶς ρεμβάζει παρόμοιον δωμάτιον διὰ μίαν νεάνίδα — ἀλλ' ἡ Λιέδα δὲν ἦτο ποσῶς ματαιόδοξος ἡδιαφόρει διὰ τὰς λεπτολογίας τοῦ συρμού καὶ, ὁπότε, καθημένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου παρὰ τὴν ἐστίαν ἀνακλίντρου, ἐθεώρει τὴν ἐστίαν ἧς ἡ πῖρὰ τὴν ἐφώτιζεν, ἐσκέπτετο τὰς σκανδιναυϊκὰς θεότητας τῶν ἀρχαίων μύθων.

Ἐβιάδιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σιωπηλὴ ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς, προχωροῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μέχρι τοῦ παραθύρου, ἐνθα ἴστατο ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

Ἡ Μίρκα εἰσῆλθε.

— Μ' ἐζητήσατε, Δεσποινίς ;

— Ναι, Μίρκα, θέλω νὰ συνομιλήσωμεν, κάθισον ἐπ' αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ καθίσματος.

Καὶ ἡ Λιέδα ἐταποθετῆθη ἐπὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἀνακλίντρου.

— Ἦσο, μετὰ τοῦ Βράγ, σὰς εἶχον ἴδει ἐπὶ τῶν βράχων.

— Ναι, Δεσποινίς, ἀνεχώρει.

— Καὶ πότε ὁ γάμος σου ;

— Ἀλλὰ, μαζὺ με τὸν ἰδικόν σας, Δεσποινίς. ὁ κύριος πατὴρ σας μᾶς κάμνει τὴν τιμὴν αὐτὴν.

— Καίρω πολὺ, καλὴ μου Μίρκα, γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ ἔχω ἀναλάβει τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ σου ; ἔχω τὰ πάντα ἑτοιμα, θέλεις νὰ τὰ ἴδῃς ;

— Πόσον ἡ Δεσποινίς εἶνε καλὴ !

— Ἰδοὺ, ἔνοιζον τὸ κιβώτιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον σοὶ δωρῶ ὁμοίως, καὶ εἰπέ μοι ἂν σοὶ ἀρέσκουν

Ἡ Μίρκα ἤνοιξε τὸ ἐκ δέρματος ἀρχτοῦ κιβώτιον ἀπὸ τῆς ἐδείκνυνεν ἡ Λιέδα ἐξέβαλεν ἀπ' αὐτοῦ πλήρη στολὴν σουηδῆς νύμφης μεθ' ἐνὸς ὥραιου κεχρυσωμένου στέμματος, κοσμουμένου διὰ πολυτίμων λίθων.

Συνήθως τὸ στέμμα τῆς νύμφης, ἐν Σουηδία, ὡς καὶ ἐν Νορβηγίᾳ, τὸ δανεῖζει ἡ ἐκκλησία ἥτις τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων τὸ ἀναλαμβάνει μετὰ τινος ἀμοιβῆς. Σὺγκειται ἀπὸ μετάλλου προστύχου καὶ κοινοτάτου.

Ἡ Μίρκα ἠδυνάτει νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅ,τι ἐβλεπεν.

Ἐξήπλου ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ θαλάμου πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κιβωτίῳ περιείχετο, ἐσθῆτα ἐκ φαίτου μεταξωτοῦ κεκοσμημένην δι' ἐρυθροῦ βελούδου, στηθόδεσμον βελούδιον, ἐρυθροῦν ἐπίσης καὶ κοσμούμενον ἐμπροσθεν διὰ λεπτοῦ χρυσοῦ, ὑποδήματα ἀνοικτόχροα μὲ κόμβους, περιπόδια ἐκ κυανῆς μετάξης καὶ περιλαίμιον ἐκ παντοιοσχρῶν μαργαριτῶν—ἐπειτα τὸ ἐκ δαντέλλας μανδήλιον τὸ προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ στηθοδέσμου.

— Πῶς, ὅλα αὐτὰ! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ, δεσποινίς.

Καὶ ἡ Μίρκα ἐρρίφη εἰς τὸν τράχηλόν τῆς Λιέδας.

— Τί θὰ εἶπῃ ὁ Βράγ' ἔταν μὲ ἴδῃ οὕτω πῶς!

— Ἐλθέ, νὰ σοὶ δοκιμάσω τὸ στέμμα.

Ἡ Μίρκα ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς νεαρᾶς τῆς κυρίας, ἥτις ἐτοποθέτησε τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης.

— Σοὶ πηγαίνει θαυμάσια, παρατήρησον!

Καὶ ἐγερθεῖσα, ὠδήγησε τὴν εὐμορφὸν κόρην πρὸ τινος τῶν κατόπτρων τῆς Βενετίας.

— Ἀ! εἶνε ὠραιότατον, προσέθηκεν ἡ Μίρκα. Καὶ τὸ ἰδικόν σας στέμμα, δεσποινίς, δύναμαι νὰ τὸ ἴδω; — Δὲν γνωρίζω τί λέγω, σεῖς δὲν θὰ νυμφευθῆτε μὲ στολὴν ὡς τὴν ἰδικήν μας, ἀλλὰ μὲ φορέματα τῆς Γαλλίας.

— Καθόλου, Μίρκα, ἐπέτυχα παρὰ τοῦ πατρός μου τὴν ὑπόσχεσιν νὰ νυμφευθῶ μὲ στολὴν σουηδικήν· παρηγγείλαμεν μόνον ταῦτα πάντα εἰς Παρισίους, πέμψαντες τὰ σχέδια, καὶ τίποτε ἀκόμη δὲν μᾶς ἐστάλη—τακτοποιήσον αὐτὰ καὶ μετάφερε τὸ κιβώτιον εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Ναί, δεσποινίς. Θεέ μου! τί ὥραϊα πράγματα!

— Εἰπέ μοι, Μίρκα, γνωρίζεις ποῦ εἶνε ταύτην τὴν πρῶταν ὁ νεαρὸς Ἀξέλ;—πόσον εἶνε ἀγρίος!

— Πιθανὸν εἰς τοὺς καταρράκτας τοῦ Ταννφόρσεν· ἐκεῖ καθ' ἡμέραν πορεύεται, βραδέως, μὲ ὕψος τόσον μελαγχολικόν, τόσον ἀφηρημένον· τὸν βλέπω διερχόμενον, ἀλλὰ, δὲν μὲ βλέπει, δὲν στρέφει ποσὺς τὸ βλέμμα.

— Ὁ νεανίας αὐτὸς μοὶ ἐμποιεῖ οἰκτόν, ἔχει τὸ ὕψος τεθλιμμένον, μεγάλαι λύπαι θὰ ἐβάρυνεν, φαίνεται, τὴν ζωὴν του· ἀλλ' εἶνε σχεδὸν ἀφρωνος. Ἐπὸθουν ἐν τούτοις νὰ ἐμάνθανον τὰς θλίψεις του, ἴσως ὁ πατήρ μου ἠδύνατο νὰ τὸν συνδράμῃ. Ἐάν εὐρίσκεται ἐν τῷ πύργῳ ἡ ἄμα ἐπιστρέψῃ, εἰπέ τῷ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κάτω πατώματος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ὁμιλήσω.

— Ναί, δεσποινίς.

— Καταβίβασον, Μίρκα, τὸ παραπέτασμα, τὸ ποῖον πρὸ μικροῦ ἔσουρα.

Ἡ Μίρκα κατεβίβασε τὸ ἐκ λεπτῆς μετάξης πα-

ραπέτασμα, ἐφ' οὗ ἦτο κεντημένη ὁμάς πτηνῶν τῆς Βρασιλίας.

— Ἰδοὺ ὁ ὁδοιπόρος ἐπανερχόμενος, δεσποινίς.

— Κίλα, κάμε ὡς σοὶ εἶπον, θὰ καταβῶ.

Ἡ Μίρκα ἐξῆλθεν.

Ἡ Λιέδα ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῇ, παρὰ τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης ἐστίας καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ Ἑρρίκου τῆς ὁστὶς μετὰ τινος ἡμέρας θὰ καθίστατο σύζυγός της.—Ἐφαντάζετο ὅτι ἐβλεπεν ἀκόμη πρὸ αὐτῆς τὰ κύματα τῆς τρικυμιώδους ἡμέρας, τὸν πτωχὸν ναύτην πίπτοντα ἀπὸ τοῦ ἴστου του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν κ. Ὁσμόνδον ὁρμῶντα κατόπιν αὐτοῦ, μὴ ἀκούοντα εἰμὴ τὸ θάρρος του καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας του· εἶτα, τὸ πρῶτον ἴσως, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ της, τοῦ ὥραίου της ἐκείνου ἐκ βελούδου καὶ μετάξης λευκῶν καλλωπισμοῦ ὃν περιέμενεν ἐκ Παρισίων.

— Θὰ ἦναι ἀπὸ τοὺς Παρισίους, τὴν πατρίδα τοῦ Ἑρρίκου, θὰ ἔχωσι τὸν συρμόν τῆς Σουηδίας μου! ἀλλὰ λησμονῶ ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ νὰ σώσω ἕνα πνιγόμενον, ἄνευ κινδύνου τὴν φορὰν ταύτην!

Ἡ Λιέδα διήλθε ταχέως τὸ γειτονικὸν διαμέρισμα, εἶδος σπουδαστηρίου, καὶ κατέβη τὴν πλατεῖαν λιθινὴν κλίμακα ἣς οἱ γεγλυμμένοι λίθοι ὁμοιάζον πρὸς δαντέλλας.

Ἰδοὺ αὐτὴ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, τὴν ἄλλοτε αἴθουσαν τῶν φυλάκων.

Ὁ Ἀξέλ εὐρίσκεται ἐκεῖ, ὀρθὸς· κρατεῖ εἰς χεῖρας τὸν ἐξ ἀστρακᾶν σκοῦφόν του.

Ἡ κόμη του εἶνε καστανόχρους κεκομμένη ἐμπροσθεν τετραγωνικῶς καὶ μακρὰ ὀπισθεν—οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶνε κυανοὶ, τὰ χαρακτηριστικὰ του κανονικά καὶ λεπτά, ἐκφράζοντα δειλίαν καὶ ἀγέρωχον τόλμην συνάμα.

Φέρει περιβολὴν χωρικοῦ Σουηδοῦ.

Προσέκλινεν.

Ἡ Λιέδα, ἥτις ἤρχετο νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν νέον τοῦτον καὶ νὰ μάθῃ τί ἠδύνατο ὑπὲρ αὐτοῦ, εὐρίσκεται ἐν ἀμηχανίᾳ πρὸ τοῦ διακεκριμένου τούτου ὕψους καὶ τῆς μεγάλης του ἐπιφυλκτικότητος—ὑποκλίνεται καὶ αὐτῇ, σχεδὸν ὡς ἐάν εὐρίσκετο ἐνώπιον ὁμοίου της.

— Καθήσατε, παρακαλῶ.

Ἡ Λιέδα ἐδειξε καθίσμα πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου ὅπερ ἔλαβε δι' ἑαυτήν.

Ὁ Ἀξέλ, χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις, ἔλαβε θέσιν.

Ἡ Λιέδα ἠγνόει τώρα τί νὰ εἶπῃ αὐτῇ ἡ μόλις εἰκοσαέτις προστάτρια, ἐδειλίασεν ἐνώπιον τοῦ μὴ ὁμιλοῦντος νεανίου.

— Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι συνήλθετε ἐκ τοῦ κόπου σας καὶ ὅτι δὲν θὰ εἴσθε πλέον δυσχερεστημένος διὰ τὸν ἀπότομον τρόπον δι' οὗ σὰς ἐκρατήσαμεν ἐδῶ; εἶπεν αὐτῇ ἐπὶ τέλους.

— Τώρα εἶμαι καλὰ, δεσποινίς, καὶ πλήρης εὐγνωμοσύνης.

— «Ω! όχι, τόσο καλὰ ἀκόμη ὥστε νὰ σκεφθῇτε περὶ ἀναχωρήσεως».

Ἐλαφρόν ἐρύθημα ἐχρωμάτισε πρὸς στιγμὴν τὴν ὠχρὰν ὄψιν τοῦ Ἀξέλ.

— «Οχι μόνον ξενίζεσθε παρ' ἡμῖν, ἐπανελάθεν ἡ Λιέδα, ἀλλ' εἰσθε τρόπον τινὰ καὶ δεσμώτης μας — τί σημαίνει ἐὰν φθάσητε εἰς τὸν μεμακρυσμένον ἐκεῖνον τόπον ὁλτῶ ἡμέρας, ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον; Πῶς, τόσον νέον, τόσον λεπτῆς κράσεως, ὡς μοὶ φαίνεσθε, σὰς ἀφῆκαν ν' ἀναχωρήσητε περὶ διὰ τόσον μακρυνὸν ταξείδιον;

— Τοῦτο εἶνε ἀπλῶστατον, ἀπεκρίθη ὁ Ἀξέλ, διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, οὐδένα πλέον εἶχον ἵνα μ' ἐμποδίσῃ.

— Πῶς τοῦτο! — Θέλετε νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς ἐμὲ τὰς λύπας σας; διότι, ὡς μαντεύω, πολλαὶ τοιαῦται σὰς κυριεύουσιν. Εἰπέτε μοι πῶς ἐμείνατε μόνος;

— Τὸ θέλετε; Σὰς ὑπακούω. Διμερόμενος, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ, εἰς μικράν τινα οἰκίαν ἐν Χόφ-ἡ μήτηρ μου, ὑποστάσα μεγάλας λύπας, ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἀπὸ τινος χρόνου δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν κλίνην της. Νύκτα τινὰ ἤναψε πυρκαϊὰ εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπαυλιν· ἐγείρομαι, λαμβάνω τὴν μητέρα μου τετυλιγμένην ἐντὸς τῶν ἐκπασμάτων της, τὴν σύρω ἔξω τῆς οἰκίας, κομίζων αὐτὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου... ὁ κίνδυνος μοὶ παρέσχε δυνάμεις.

» Ἐπορεύθην ὅσον ἡδυνήθην μακρότερον. Ἐξηνητλημένος, τὴν ἀφῆκα εἰς τὸ κατώφλιον μιᾶς καλύβης φωτιζομένης ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς. «Ἀξέλ, μοὶ εἶπεν, Ἀξέλ, μὴ προχωρῆς πλέον, θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω· θὰ εὕρῃς τὰ ἐγγράφα ἐντὸς τοῦ σακκιδίου, μαζὺ μὲ ὀλίγα χρήματα.» Καὶ μοὶ ἔδειξε ταινίαν τινὰ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ της. «Θ' ἀναχωρήσης, θὰ μεταβῇς εἰς Λαπωνίαν, γνωρίζεις ποῦ μένει ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός σου... Δὲν θ' ἀναγνώσης τὰ ἐγγράφα προτοῦ τὰ ἐγχειρίσης εἰς ἐκεῖνον. Ὁ Θεὸς βοηθός σου, τέκνον μου... χαίρει.»

Ἡ κεφαλὴ της, ἣν ἐκράτουν ὑψωμένην, κατέπεσεν ἄψυχος ἐπὶ τοῦ βραχιόνός μου ἡ μήτηρ μου ἦτο νεκρά.

Ὁ Ἀξέλ ἐσιώπησε.

— Πτωχὸν παιδίον! ἐπιθύρῃσεν ἡ Λιέδα.

— Ἔχετε μεγάλην καρδίαν, εἶπεν ὁ Ἀξέλ, ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Λιέδας.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἑρρίκος.

Διὰ πρώτου βλέμματος εἶδε τοὺς κυανεὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀξέλ προσηλωμένους ἐπὶ τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν τῆς νέμφης του· εἶδε τὴν Λιέδαν συγκεκινημένην, εἶδεν, ἅμα τῇ εἰσόδῳ του, αἰφνιδίων ἐρύθημα καλύψαν τὴν μορφήν τοῦ νεανίου, ὅστις ἡγέρθη τοῦ καθίσματός του.

— Ἀ! ἦσθε ἐδῶ, νεανία μου, εἶπε διὰ τόνου δυσμενοῦς καὶ τραχέος· σὰς περιμένουν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ τὸ πρόγευμα.

Ὁ Ἀξέλ, οὐτινος ἡ ἐρυθρότης ἐγένετο ζωηρότερα ἐχαιρέτησε τὴν Λιέδαν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πιστεύω, εἶπεν ἡ Λιέδα ζωηρῶς ἀπατεινομένη πρὸς τὸν Ἀξέλ, ὅτι εἰσῆκουσαν τὰς διαταγὰς μου καὶ ὅτι σὰς περιποιούνται χωριστά.

— Ναί, δεσποινίς, καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Ὅτε ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, ἡ Λιέδα στραφεῖσα πρὸς τὸν μνηστῆρά της:

— Πῶς ὠμιλήσατε ἀποτόμως πρὸς αὐτὸν τὸν νέον, τῷ εἶπεν· ἠθελήσατε νὰ τὸν ταπεινώσητε διατί;

— Δὲν μοὶ ἀρέσκει.

— Τοῦτο εἶνε κακόν· μοὶ διηγείτο πῶς εἶχε χάσει τὴν μητέρα του καὶ πῶς...

— Τί μὰς ἐνδιαφέρουν τὰ συμβεβηκότα αὐτοῦ τοῦ τιχοδιώκτου, καὶ πῶς μένει ἐδῶ ἐπὶ ὁλτῶ καὶ πλέον ἡμέρας;

— Ἀλλ' αὐτὸς μόλις δύναται νὰ συγκρατηθῇ... Σὰς ὑπέθετον ἀγαθόν.

— Ἀπατάσθε, Λιέδα· ὑπάρχουσι στιγμὰὶ καθ' αὖς δὲν εἶμαι ποσῶς τοιοῦτος.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στηλιτεύει τοὺς ἀλαζόνας. Ἀλλὰ ποίαν ἄρ' αὖ γε ἀλαζονίαν καυτηριάζει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φαρισαίου;

Οὗτος ἱππεύων λαμπρὸν ἵππον νομίζει ὅτι εἶναι κατὰ τι, ὅτι μετέχει τῆς ἀρετῆς τοῦ ἵππου. Ἀλαζονεύεται ἐπὶ τῷ ἵππῳ. Εἶναι ἀλαζών. Ἀλλ' ὁ Ἰ. Χριστὸς οὐδὲ βλέπει ἕνα ἡλίθιον· κρίνει αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐπιτιμῆσεώς του.

Ὁ ἄλλος ἐκεῖνος, περιβεβλημένος πολύτιμα ἐνδύματα ἐποχεῖται ἐπὶ πολυτελοῦς ἀμάξης· γαυριᾷ ὡς βλάξ· ἀλλ' εἶναι ἀνίκχνος νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Δὲν ὑπαινίττεται οὐδ' αὐτὸν διὰ τοῦ Φαρισαίου.

Τρίτους τίς ἔχων χρήματα ἐκ πηγῶν λίαν ὑπέπτων ὑπεραίρει διὰ τὰ πλούτη του, περιφρονεῖ τοὺς ἄλλους, ὧν οἱ πλεῖστοι εἶναι μυριάκις κρεῖττονες καὶ ἀνώτεροι αὐτοῦ. Ἀλλ' ἄς μὴ νομίζῃ ὅτι ἐγγίνειν ἀξίος τῆς ἐπιτιμῆσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ· τοῦτο θὰ ἦτο μεγάλη δι' αὐτὸν τιμή. Τὸν μικρὸν τοῦτον ἀλαζόνα περιφρονοῦσι τόσοι καὶ τόσοι, ὅτινες τιμῶσι τὸν θεῖον διδάσκαλον. Ὁ Ναζωραῖος δὲν βλέπει ἕνα νάνον.

Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ἔχει τὴν ὀφρὺν ἐπηρμένην διὰ τὴν σοφίαν του, ἣν μόνος αὐτὸς ὑπερτιμᾷ, ἐνῶ τὴν μηδαιμινότητά του ὁμολογοῦσι πρῶτοι ἐκεῖνοι, εἰς οὓς χρεωστέϊ τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ἄς μὴ ἀνησυχῇ· ὑπὸ τὸν Φαρισαῖον δὲν ὑπονοεῖ ὁ θεάνθρωπος τὸ ὑψηλὸν ἔτομόν του.

Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ Φαρισαῖος; Μήπως εἶναι ἐκεῖνος ὁ σοφῶν διὰ τοῦ πλήθους τῶν ἀμαρτωλῶν βλοσυρὸς ὡς ἅγιος, ἐνῶ τὸ πλήθος γινώσκει ἐν λεπτο-